

sannaga selletab. Siis tähendan sellesinnatse luggemisse tükki lõppetuseks ka nattokest sest uest asjast, et nüüd uutmodi püüsi peal ei olle ka enam tullekirowi, kust tuli wälja kargab, waid üksi üks raudotsake nago püüsti sulleots. Senna peale pannewad wast-topsikesse, ja et kül pauni peal polle püüsirohto, lähheb püs lahti, ja lind küt-kub mahha.

Ja kui ta ei olle kohhe surnud, siis lö kord püüsi laega temma pähhä, et ta mitte surmawaewa ei tuüne, ja hallasta selle waese lomakesse peale, et Se, kes tedda ning sind on lonud, wõiks sinno peale ka hallastada, kui wiimne tund on ukse ees, ja sinna surma wäe käes, et sinno hing saaks peastetud, ja armust wastowõetud.

2. India mees.

Kaugel lounapoolsel India maal ühhes kül-las, kuhho weel ristiusk ilmaški ei sanud, läks nisuggune paggana usko waene India mees omma rikka küllamehhe ja naabri jure, ja pallus temma käest nattokest tubbakat laenuks.

Helde süddamega perremees wõttis omma kue taskust ni palju tubbakat wälja, kui agga peusse mahtus, andis lahke näoga palluja kätte.

Teisel hommitul tuli waene mees jälle taggasi, ütles: „Sinna olled foggematta ühhe hõbbe-rahha ka liigi ainnud, ma toon selle nüüd kätte. Se rahhatük olli pole hõbberubla wäart arwata, mis foggematta olli tubbaka sisse jäänud, kui mees sedda omma kue taskust wäljawõttis.

Mõnned küllalised said pärrast waese mehhega kokko, ütlesid: „Sinna nar andsid rahhatükki kätte; kas sinna ni rikkas olled, et sul polle rahha tarwis? Egga temma mees ei olleks ilmaški teada sanud. Sinna lähhed weel isse temmale üllebräfima!”

Waene mees ütles: „Jah, esji otsa olli mul ka se nõu, selle rahhatükki ennesel piddada, kui ma sedda leidsin koddos tubbaka sees ollemast. Agga pärrast olli nenda immelik luggu siin minno süddame kohhas küljelude wahhel, et se hakkas wägga tuksuma, otsego olleks seal sees kaks waimo teine teisega waielnud.

Hea waim nago ütles: „Ääna kätte, se polle sinno rahha!”